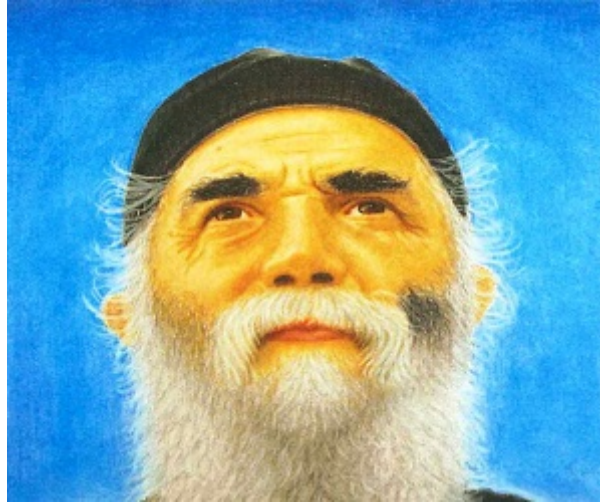

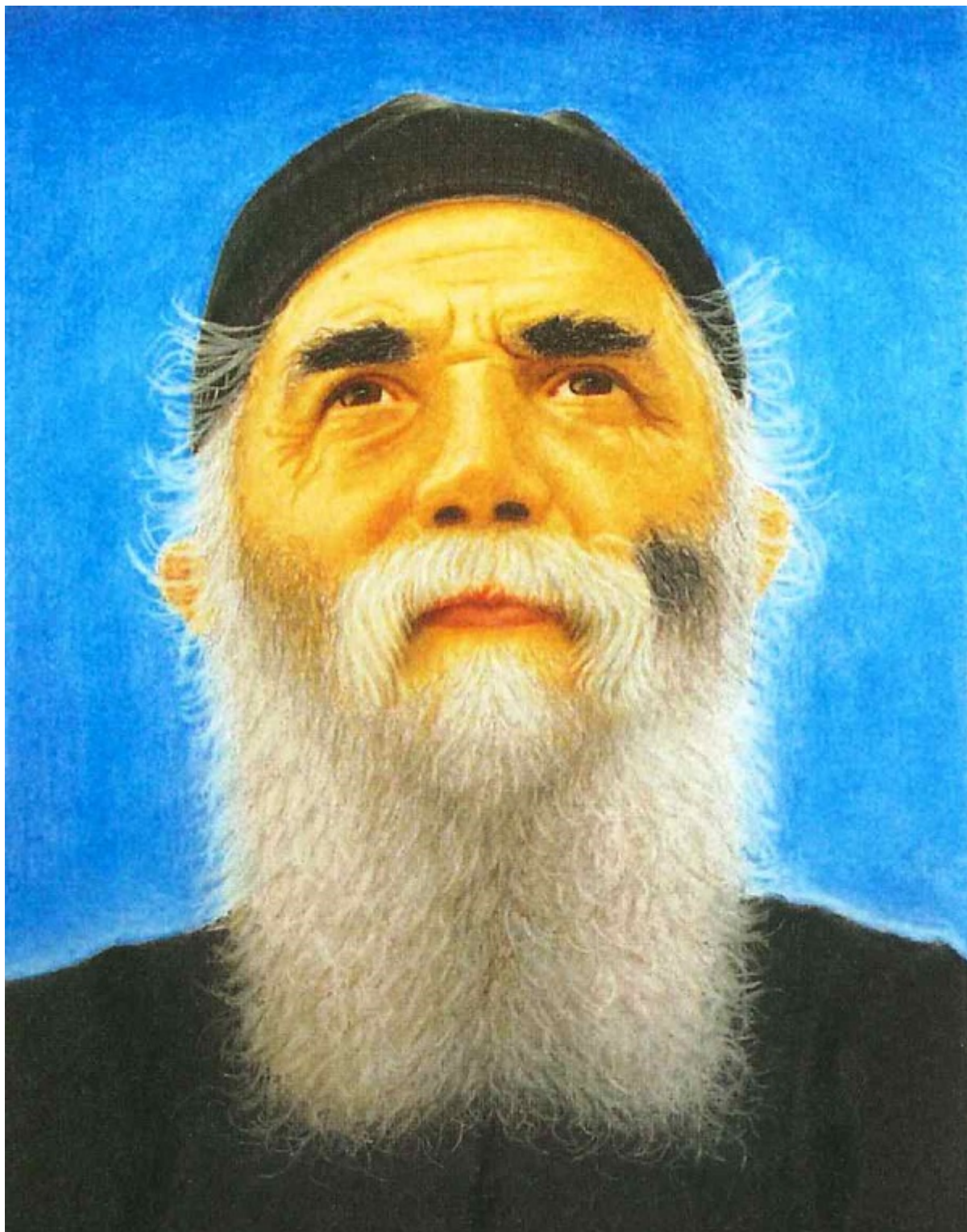
Η πατριδοκαπηλική “διαπόμπευση” του Οσίου Παΐσιου

/ [Πεμπουσσία](http://www.pemptousia.gr)· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=88106>]

Τι δηλοί, επομένως, ο μύθος, όπως τον είδαμε στην «εθνικιστική» πατριδολατρία και στις εσχατολογικές «εμμονές» του πατρός; Σημαίνει το αυτονόητο. Ότι ένας άγιος, ακόμη και τόσο φωτισμένος σαν τον όσιο Παΐσιο, δεν είναι ο αλάθητος Θεός. Είναι ένας άνθρωπος που διατηρεί την ελευθερία και τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του, τα οποία σέβεται σε απόλυτο βαθμό και ο ίδιος ο Κύριος. Στα σημεία αυτά μπορεί να εμφιλοχωρήσουν ανθρώπινα, άρα σχετικά και ατελή στοιχεία. Αυτό το έχουμε δει στα λάθη πολλών Αγίων, τα οποία μπορεί να είναι μικρά, ενδέχεται όμως να είναι και μεγάλα (βλ. τη χαρακτηριστική περίπτωση του ιερού Αυγουστίνου). Για τον όσιο Παΐσιο, όμως, θα λέγαμε με ασφάλεια ότι μακάρι και εμείς να κάναμε τα δικά του χαριτωμένα «λάθη» και να είχαμε τις δικές του αγιασμένες «ατέλειες»...

Το ανθρώπινον, εντούτοις, όχι μονάχα δεν υποβαθμίζει και δεν καταργεί, αλλά και εξαίρει τη μεγαλοσύνη της αγιότητας. Όταν οι Άγιοι μιλούν εν Πνεύματι, όταν δηλαδή καθίστανται όργανα του Θεού, τότε είναι ασφαλέστατοι οδηγοί. Τέτοιος αδιαμφισβήτητα ήταν και ο όσιος Παΐσιος, όπως τον βλέπουμε στην ακρίβεια των αναρίθμητων προρρήσεων και διοράσεων του κατά την εξατομικευμένη πολύχρονη ποιμαντική διακονία του στον λαό του Θεού, κατά την οποία δι' αυτού σώθηκαν χιλιάδες ψυχές, τόσο σε πνευματικό, όσο και σε σωματικό επίπεδο με το θαυμαστό

ιαματικό του χάρισμα.

Είναι λυπηρό να βλέπουμε τη «διαπόμπευση» του αγίου μέσα από πρόχειρες και φτηνές φυλλάδες περί αυτού σε εφημερίδες και έντυπα αναρτημένα στα περίπτερα. Είναι δυστύχημα και αφέλεια να αναμένουμε πόλεμο, ερειδόμενοι σε δήθεν προφητείες (του) για υποτιθέμενα πολεμικά γεγονότα μετά την αγιοκατάταξή του. Δυστυχώς, σε τέτοιες πλάνες μπορεί να πέσουν και σοβαροί και πνευματικοί άνθρωποι. Αλλά δεν ήταν αυτό το πνεύμα του Οσίου ούτε εξάπαντος συμπορεύονται όλα τούτα με το θέλημα του αγίου γέροντος. «Πόσο χαζός είναι, ας πούμε, ο διάβολος βρε παιδάκι μου, και μεις τον ακούμε και μας ξεγελάει», μου είπε κάποτε ο χαριτολόγος και θυμόσοφος όσιος ένα Σάββατο, καθ' οδόν προς γειτονικό Κελί στο οποίο θα τελούνταν αγρυπνία. Είναι κρίμα, λοιπόν, να κάνουμε το χατίρι του πονηρού, διασύροντας και αδικώντας την Εκκλησία και τους Αγίους Της με την αφέλεια και την ανοησία μας. Ας γίνουμε πιο προσεκτικοί και διακριτικοί.

Η Εκκλησία δεν κατέταξε στο αγιολόγιό της τον γέροντα, προκειμένου να μας επισημάνει ότι τάχα πρέπει να προσδοκάμε μεγάλες εδαφικές ανακατατάξεις ή σύντομα το τέλος του κόσμου και τοιουτοτρόπως να εισέλθουμε σε μια κατάσταση διαρκούς ανησυχίας και γενικευμένου άγχους. Το έκανε απλούστατα, διότι «πιεζόταν» χρόνια τώρα από τη συνείδηση του εκκλησιαστικού πληρώματος. Η αλάθητη φωνή του λαού - στη σύνολη Εκκλησία εξάπαντος εστιάζεται το ανυπόστατο ομώνυμο παπικό προνόμιο - διακήρυξε προ πολλού την αγιότητα του πιο διάσημου ορθόδοξου μοναχού των τελευταίων ετών. Η απίστευτη άσκησή του, που τον σκάτεψε σωματικά, η φοβερή για τους δαίμονες αδιάλειπτη μέχρι αυτοθυσίας αιματηρή (κατά κυριολεξίαν) προσευχή του, ο μεγάλος του πόνος και η υπερχειλίζουσα αγάπη του για τα πάθια και τις αμαρτίες όλου του κόσμου, χωρίς φυλετικές και θρησκευτικές διακρίσεις, η ακλόνητη και αδιάπτωτη πίστη του στην Ορθόδοξη Εκκλησία, η εκκλησιαστική του συνείδηση περί ενότητας μακριά από φανατισμούς[3], η απλότητα, το χιούμορ, η ευστροφία, το ετοιμόλογον και θυμόσοφον, η υπερβάλλουσα ταπείνωση, η υπομονή και κάθε αρετή που κοσμούσε τον Όσιο συνέστησαν προπαντός τους λόγους για τους οποίους τον χαρίτωσε ο Χριστός και τον δοξάζει εν τη Εκκλησία Αυτού νυν και αεί και εις τους αιώνες, τώρα πια και επισήμως καταχωρημένον στη χορεία των απ' αιώνος Οσίων.

Θα κλείσουμε με ένα μικρό απόσπασμα από έναν διάλογο με τον Άγιο. «Πέστε μας κάτι, Γέροντα. - Τι να πω; - Ό,τι λέει η καρδιά σας. - Αυτό που λέει η καρδιά μου είναι να πάρω το μαχαίρι, να την κόψω κομματάκια, να την μοιράσω στον κόσμο, και ύστερα να πεθάνω»[4], Εμείς κρατάμε αυτήν την «μάχαιραν του Πνεύματος» και του πνεύματος εκείνου (Εφ. 6:17) και οι άλλοι ας κάθονται να ονειρεύονται και

ίσως και να ακονίζουν άλλες μάχαιρες...

[3] <http://www.amen.gr/article20356>

[4] *Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου, Λόγοι Α΄, Με πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο*, εκδ. Ησυχαστηρίου Σουρωτής, 1999, σελ. 23.